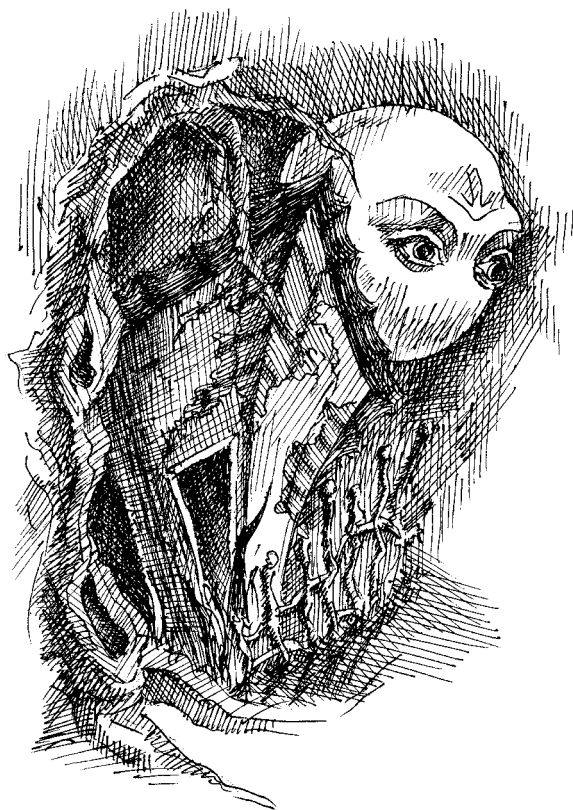

назар крук

ЗВІРІ

НАЗАР КРУК

ЗВІРІ

ББК 84 (4 Укр) 6-44

К-84

Назар Крук

ЗВІРІ

Роман

Він став Джокером. Першим у конвеєрі. Малолітнім вундеркіндом, з якого виростили вбивцю, позбавленого будь-яких емоцій, окрім, хіба що, собачої відданості шефові.

Та коли Контора починає відшукувати непідвладних їй дітей із надзвичайними здібностями для того, щоб знищити їх, Джокер вирішує врятувати хоча б одну дитину. Не з великої любові до цих дітей-індиго і не тому, що бачить у них майбутнє. У Джокера є свої мотиви...

*В художньому оформленні книжки
використані ілюстрації Лади Назаренко*

Copyright © by Calvaria Publishing House, 2009

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Promotion, Rights and Contracts: MSBrand Corporation Agency
E-mail: copyright@msbrand.net

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

Промоція, права та контракти: Агенція «MSBrand Corporation»
E-mail: copyright@msbrand.net

ISBN 978-966-663-287-9

ISBN 978-966-663-286-2 (серія *para bellum*)

© «Кальварія», 2009

1

«Червоний» телефон задзеленчав рівно о другій ночі. Дзвінок «червоного» міг означати лише одне — знов робота. І якщо будь-який інший зі своїх телефонів я міг проігнорувати, на цей дзвінок не мав права не відповісти.

Добре хоч вставати за ним не довелося. Знаючи звичку Жароха діставати мене серед ночі, перевіряючи, певно, бойову готовність, я вже давно тримав «червоного» під подушкою.

— Ммм... — простогнав я у слухавку.

— Спиш, — невдоволено пробурчав на тому кінці дроту шеф.

Чи сплю я о другій ночі? Звісно, ні! З чого він це взяв?

— Винен, — зітхнув я, намагаючись розліпити очі й увімкнути мозок, — каюся. Більше не повториться.

— Язикате... — буркнув шеф. — Знову ввечері пив?

Навіщо питати? Він і так прекрасно знав, що пив. Він знав, що саме я пив, коли і скільки. Не міг не знати. Хоч убийте, ніколи не повірю, що моя квартира не під наглядом. Не під його особистим контролем.

— Щось трапилося? — поцікавився я. — Знову кінець світу пророкують?

— Майже, — відповів шеф, і я зрозумів — щось таки трапилося. Щось настільки серйозне, що мій любий Жарох навіть забув прочитати мені лекцію про шкідливість впливу алкоголю на молодий організм. Утім, можливо, до нього просто нарешті дійшло, що згаданий організм уже давно не був молодим.

— У тебе на пошті файл, ознайомся. Сьогодні о сьомій будь у мене.

— О сьомій ранку? — перепитав я.

— А ти як вважаєш? — спитав він у відповідь і кинув слухавку.

Я декілька секунд дивився на телефон у руці, тоді обережно поклав його поруч із собою й відкинувся на подушки. Заплющив очі. В голові паморочилося. Як із такою головою можна працювати?

Ще трішки, сказав я собі, ще годинку посплю, відновлю сили, а тоді вже...

Телефон задзеленчав знову. Жарох надто добре знав мене, щоб дати спокійно dospати.

— На дроті, — повідомив я у слухавку.

— Висиш? — спитав шеф.

— Що?

— Висиш на дроті? — спитав він і гикнув. Це гикання у Жароха означало сміх. Зазвичай він сміявся лише зі своїх (як йому здавалося, вдаливих) жартів.

— Зараз повішуся, — серйозно попередив я, — може, хоч після смерті висплюся...

— Не вийде, — відрізав Жарох, — у пеклі, наскільки мені відомо, виспатися доволі важко.

І знову гикнув.

Я сів у ліжку. Судячи з усього, кінець світу таки наближався. Жарох ніколи не гикав частіше ніж раз на тиждень, а тут — двічі на хвилину.

— Шефе, ви захворіли? — стурбовано поцікавився я.

— Працюй, — сухо наказав він, — чекаю на тебе о сьомій.

І знову дав відбій.

Я поклав слухавку поруч із собою, голосно позіхнув. Трохи посидів на ліжку, помотав головою, намагаючись відігнати гуркіт у вухах. Обережно звівся. У голові паморочилося, гуркіт лише посилювався, підлога м'яко попливла під ногами.

— Отрути мені, — прошепотів я, тримаючись за голову, — отрути...

Отрути не знайшлося. Довелося ковтати пігулки та заливатися кавою.

Зваривши побільше кави, я увімкнув комп'ютер.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.